

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

8 iulie 2020*

„Dumping – Importuri de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule) originare sau expediate din China – Angajamente – Admisibilitate – Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/2146 – Declararea drept nevalabile a unor facturi conforme cu angajamentul – Aplicarea în timp a unor noi dispoziții”

În cauza T-110/17,

Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, cu sediul în Changzhou (China), reprezentată de Y. Melin, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de N. Kuplewatzky și de T. Maxian Rusche, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de H. Marcos Fraile, în calitate de agent, asistată de N. Tuominen, avocată,

intervenient,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se urmărește anularea în parte a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2016/2146 al Comisiei din 7 decembrie 2016 de retragere a acceptării angajamentului pentru doi producători-exportatori în temeiul Deciziei de punere în aplicare 2013/707/UE de confirmare a acceptării unui angajament oferit în legătură cu procedurile antidumping și antisubvenție privind importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule) originare sau expediate din Republica Populară Chineză pentru perioada de aplicare a măsurilor definitive (JO 2016, L 333, p. 4), în măsura în care o privește pe reclamantă,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din domnii H. Kanninen, președinte, J. Schwarcz (raportor) și C. Iliopoulos, judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 30 ianuarie 2019,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 Reclamanta, Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, produce module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin în China și le exportă către Uniunea Europeană.
- 2 La 4 iunie 2013, Comisia Europeană a adoptat Regulamentul (UE) nr. 513/2013 de instituire a unei taxe antidumping provizorii la importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule și plachete) originare sau expediate din Republica Populară Chineză și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 182/2013 prin care se supun înregistrării importurile de acest tip originare sau expediate din Republica Populară Chineză (JO 2013, L 152, p. 5).
- 3 Prin Decizia 2013/423/UE din 2 august 2013 de acceptare a unui angajament oferit în legătură cu procedura antidumping privind importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (celule și plachete) originare sau expediate din Republica Populară Chineză (JO 2013, L 209, p. 26), Comisia a acceptat un angajament de preț (denumit în continuare „angajamentul”) oferit de Camera de Comerț Chineză pentru Importul și Exportul de Mașini și Produse Electronice (denumită în continuare „CCCME”) în numele reclamantei și al mai multor alți producători-exportatori.
- 4 La 2 decembrie 2013, Consiliul Uniunii Europene a adoptat Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1238/2013 de instituire a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii impuse pentru importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule) originare sau expediate din Republica Populară Chineză (JO 2013, L 325, p. 1).
- 5 La 2 decembrie 2013, Consiliul a adoptat de asemenea Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1239/2013 de instituire a unei taxe compensatorii definitive la importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule) originare sau expediate din Republica Populară Chineză (JO 2013, L 325, p. 66).
- 6 Articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013 prevăd, în aceiași termeni, că Comisia poate identifica tranzacții pentru care „se instituie o datorie vamală în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație” în situațiile în care acceptul privind angajamentul de preț este retras.
- 7 Prin Decizia de punere în aplicare 2013/707/UE din 4 decembrie 2013 de confirmare a acceptării unui angajament oferit în legătură cu procedurile antidumping și antisubvenție privind importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule) originare sau expediate din Republica Populară Chineză pentru perioada de aplicare a măsurilor definitive (JO 2013, L 325, p. 214), Comisia a confirmat acceptarea angajamentului, astfel cum acesta a fost modificat la cererea CCCME în numele producătorilor-exportatori chinezi. La 10 septembrie 2014, Comisia a adoptat Decizia de punere în aplicare 2014/657/UE de acceptare a unei propuneri din partea unui grup de producători-exportatori și a CCCME în ceea ce privește clarificări referitoare la punerea în aplicare a angajamentului menționat în Decizia de punere în aplicare 2013/707/UE (JO 2014, L 270, p. 6).

- 8 Taxa *ad valorem* totală aplicabilă importurilor de celule și de module fotovoltaice originare din China în cazul societăților neincluse în eșantion care au cooperat și care sunt înscrise în lista din anexa I la Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și în cea din anexa I la Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013 este de 47,7 %. Aceasta corespunde unei taxe antidumping de 41,3 % [articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013], la care se adaugă o taxă compensatorie de 6,4 % [articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013]. Importurile acoperite de angajament și de Decizia de punere în aplicare 2013/707 sunt scutite de aceste taxe în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și al articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013.
- 9 Prin scrisoarea din 11 octombrie 2016, Comisia a informat reclamanta că intenționa să îi retragă acceptarea angajamentului, precizând principalele elemente și considerații pe care se întemeia. La această scrisoare erau anexate un raport general de informare și un raport specific reclamantei.
- 10 În raportul specific reclamantei, Comisia arăta că intenționa să retragă acceptarea angajamentului și informa reclamanta, în titlul 4, denumit „Declararea drept nevalabile a facturilor conforme cu angajamentul”, că intenționa, pe de o parte, să declare drept nevalabile facturile conforme care însoțeau vânzările efectuate către importator și, pe de altă parte, să dispună autorităților vamale să recupereze datoria vamală în cazul în care reclamanta nu ar fi prezentat facturi conforme cu angajamentul valide la momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație a mărfurilor.
- 11 Prin scrisoarea din 28 octombrie 2016, reclamanta a prezentat observații cu privire la raportul general de informare și la raportul care îi este specific, întocmite de Comisie. Ea explica în esență că Comisia nu avea competența să declare drept nevalabile facturile, nici să dispună autorităților vamale să perceapă taxe ca și cum nu ar fi fost prezentată nicio factură conformă cu angajamentul. Potrivit reclamantei, aceasta însemna în realitate să se confere un efect retroactiv retragerii angajamentului.
- 12 Comisia și-a menținut poziția în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/2146 din 7 decembrie 2016 de retragere a acceptării angajamentului pentru doi producători-exportatori în temeiul Deciziei de punere în aplicare 2013/707 (JO 2016, L 333, p. 4, denumit în continuare „regulamentul atacat”), adoptat pe baza articolului 8 din Regulamentul (UE) 2016/1036 al Parlamentului European și al Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Uniunii Europene (JO 2016, L 176, p. 21, denumit în continuare „regulamentul antidumping de bază”) și a articolului 13 din Regulamentul (UE) 2016/1037 al Parlamentului European și al Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unor subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Uniunii Europene (JO 2016, L 176, p. 55, denumit în continuare „regulamentul antisubvenții de bază”).

Procedura și concluziile părților

- 13 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 18 februarie 2017, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 14 Comisia a depus memoriul în apărare la grefa Tribunalului la 22 mai 2017.
- 15 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 23 mai 2017, Consiliul a formulat o cerere de intervenție în susținerea concluziilor Comisiei. Părțile principale nu au depus observații în această privință.
- 16 Prin Decizia din 10 iulie 2017, președintele Camerei a patra a Tribunalului a admis cererea de intervenție a Consiliului în susținerea concluziilor Comisiei.
- 17 Consiliul a depus memoriul în intervenție la 27 iulie 2017.

- 18 Prin scrisoarea adresată grefei Tribunalului la 12 septembrie 2017, Comisia a arătat că nu are observații cu privire la memoriul în intervenție.
- 19 Reclamanta a depus observații cu privire la memoriul în intervenție, la grefa Tribunalului, la 12 septembrie 2017.
- 20 Reclamanta a depus memoriul în replică la grefa Tribunalului la 28 iulie 2017.
- 21 Comisia a depus duplica la grefa Tribunalului la 6 octombrie 2017. Aceasta conținea o cerere de retragere din dosar a anexei C.3 la memoriul în replică. Reclamanta a depus observațiile sale cu privire la această cerere la 9 noiembrie 2017.
- 22 Reclamanta a prezentat de asemenea Tribunalului, după depunerea memoriului în replică și înainte de ședință, un document desemnat cu numărul E.1, care face trimitere la procedura în fața autorităților vamale naționale suedeze, referitoare la importurile în discuție, care fac obiectul facturilor conforme cu angajamentul declarate de Comisie nevalabile. Comisia solicitase inițial, la punctul 14 din observațiile depuse la grefa Tribunalului la 23 ianuarie 2019, ca Tribunalul să declare această anexă inadmisibilă și să o înlăture din dosar ca probă nouă. În ședință, ea a renunțat la cauza de inadmisibilitate invocată.
- 23 Reclamanta solicită Tribunalului:
- anularea articolului 2 din regulamentul atacat, în măsura în care o privește;
 - obligarea Comisiei, precum și a oricărui alt posibil intervenient în susținerea concluziilor acesteia în cursul procedurii la plata cheltuielilor de judecată.
- 24 Comisia solicită Tribunalului:
- cu titlu principal, respingerea acțiunii ca inadmisibilă;
 - cu titlu subsidiar, respingerea motivului unic ca inadmisibil;
 - cu titlu încă mai subsidiar, respingerea motivului unic și, prin urmare, a acțiunii în întregime, ca nefondată;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.
- 25 Consiliul solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii ca inadmisibilă;
 - cu titlu subsidiar, respingerea acțiunii ca nefondată în drept;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a propriilor cheltuieli de judecată.
- 26 În ședință, reclamanta a solicitat conexarea cauzelor T-781/17, Kraftpojkarna/Comisia, și T-782/17, Wuxi Saijing Solar/Comisia, cu prezenta cauză, în vederea pronunțării deciziei prin care se finalizează judecata. În urma unei întrebări a Tribunalului în această privință, Comisia și Consiliul s-au opus unei asemenea conexări, susținând în esență că aceste cauze nu au același obiect. În conformitate cu articolul 68 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, președintele Camerei a patra a Tribunalului a decis să nu conexeze cauzele menționate cu prezenta procedură.

În drept

Cu privire la obiectul acțiunii

- 27 Cu titlu introductiv, trebuie să se constate că, după cum reiese din concluziile reclamantei, prin prezenta acțiune se urmărește anularea articolului 2 din regulamentul atacat, în măsura în care este vizată reclamanta. Prezenta acțiune privește, așadar, legalitatea declarării drept nevalabile a facturilor reclamantei conforme cu angajamentul și consecințele care trebuie deduse din aceasta, în special în ceea ce privește recuperarea taxelor antidumping și compensatorii datorate. Prin urmare, prezenta cauză nu privește aspectul dacă Comisia și-a retras în mod întemeiat acceptarea angajamentelor reclamantei. După cum arată în mod întemeiat Comisia, reclamanta nu contestă nici articolul 1 din regulamentul atacat, prin care Comisia a retras acceptarea angajamentelor, nici normele procedurale, stabilite în special la articolul 3 din același regulament.

Cu privire la admisibilitate

Cu privire la admisibilitatea acțiunii

- 28 Comisia, susținută de Consiliu, consideră că acțiunea este inadmisibilă. Întrucât reclamanta nu vizează decât articolul 2 din regulamentul atacat, ea ar trebui să demonstreze că are calitate procesuală activă în temeiul articolului 263 TFUE și, prin urmare, în special, că este afectată direct. Ea ar trebui de asemenea să demonstreze un interes de a exercita acțiunea în legătură cu dispoziția menționată din regulamentul atacat. Comisia susține că, dat fiind că nu reclamanta, ci Seraphim Solar System GmbH trebuia să plătească autorităților naționale taxele antidumping și compensatorii datorate drept consecință juridică a declarării drept nevalabile a facturilor emise de reclamantă, aceasta din urmă nu a demonstrat, așadar, nici afectarea directă, nici un interes de a exercita acțiunea. Potrivit Comisiei, în speță, regulamentul atacat nu a dezavantajat în mod concret reclamanta (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 martie 1978, Unicme și alții/Consiliul, 123/77, EU:C:1978:73).
- 29 Comisia arată că reclamantei îi revenea sarcina de a demonstra că articolul 2 din regulamentul atacat producea efecte directe asupra situației sale juridice. Or, reclamanta ar fi contestat numai o consecință specială a încălcării angajamentului său și a retragerii acestuia, și anume faptul că facturile conforme cu angajamentul au fost declarate drept nevalabile și că, prin urmare, o altă întreprindere a fost obligată să plătească taxe antidumping și compensatorii. Comisia susține că reclamanta confundă cerințele aplicabile calității procesuale active în ceea ce privește regulamentul atacat în general și articolul 2 din acesta în special.
- 30 Potrivit Comisiei, reclamanta nu este afectată în mod individual. Mai întâi, ar fi incontestabil că aceasta nu era destinată a articolului 2 din regulamentul atacat, care ar avea o aplicabilitate generală. În continuare, Comisia subliniază că faptul că este menționată în regulamentul atacat în ansamblul său nu este decisiv. În opinia sa, regulamentul atacat nu institua taxe antidumping sau compensatorii. Astfel, taxele la import aferente produsului reclamantei ar fi datorate de la început, însă nu ar fi fost percepute ca urmare a scutirii perceperii lor datorită prezentării unor facturi conforme cu angajamentul. Chiar și după declararea acestor facturi drept nevalabile, taxele la import nu ar fi percepute de la reclamantă, ci de la întreprinderile Huashun Solar GmbH și Seraphim Solar System, astfel cum se arată în anexa I la regulamentul atacat, aceste întreprinderi fiind, potrivit Comisiei, singurele vizate în mod direct de dispoziția menționată mai sus.
- 31 În sfârșit, Comisia pretinde că reclamanta nu are nici un interes de a exercita acțiunea. În opinia sa, reclamanta nu a demonstrat în ce mod anularea articolului 2 din regulamentul atacat îi putea aduce un beneficiu, în condițiile în care declararea facturilor drept nevalabile nu ar crea nicio datorie vamală pentru reclamantă și nu ar exonera-o de nicio obligație.

- 32 Reclamanta contestă afirmațiile Comisiei și ale Consiliului. Ea susține că este vizată în mod direct și individual de regulamentul atacat, că are un interes de a exercita acțiunea și, prin urmare, că poate formula prezenta acțiune.
- 33 În această privință, trebuie arătat că, potrivit articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, orice persoană fizică sau juridică poate formula, în condițiile prevăzute la primul și la al doilea paragraf ale aceluiași articol, o acțiune împotriva actelor al căror destinatar este sau care o privesc direct și individual, precum și împotriva actelor normative care o privesc direct și care nu presupun măsuri de executare.
- 34 În ceea ce privește condiția afectării individuale, trebuie amintit că, deși este adevărat că, în raport cu criteriile de la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, regulamentele de instituire a unor taxe antidumping, prin natura și prin domeniul lor de aplicare, au un caracter normativ, întrucât se aplică tuturor operatorilor economici interesați, nu este exclus totuși ca anumite dispoziții ale acestor regulamente să îi poată viza individual pe anumiți operatori economici (a se vedea Ordonanța din 21 ianuarie 2014, Bricmate/Consiliul, T-596/11, nepublicată, EU:T:2014:53, punctul 23 și jurisprudența citată).
- 35 De aici rezultă că actele de instituire a unor taxe antidumping pot, fără să își piardă caracterul normativ, să vizeze, în anumite împrejurări, în mod individual anumiți operatori economici (a se vedea Ordonanța din 21 ianuarie 2014, Bricmate/Consiliul, T-596/11, nepublicată, EU:T:2014:53, punctul 24 și jurisprudența citată).
- 36 În ceea ce privește condiția afectării directe, trebuie amintit că condiția potrivit căreia o persoană fizică sau juridică trebuie să fie vizată direct prin decizia care face obiectul acțiunii, astfel cum se prevede la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, impune întrunirea a două criterii cumulative, și anume ca măsura contestată, pe de o parte, să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a particularului și, pe de altă parte, să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor săi care sunt însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea Uniunii, fără aplicarea altor norme intermediare (a se vedea Ordonanța din 14 ianuarie 2015, SolarWorld și alții/Comisia, T-507/13, EU:T:2015:23, punctul 40 și jurisprudența citată, confirmată prin Ordonanța din 10 martie 2016, SolarWorld/Comisia, C-142/15 P, nepublicată, EU:C:2016:163).
- 37 În ceea ce privește societățile care oferă un angajament, jurisprudența a recunoscut că puteau face obiectul acțiunii exportatorului interesat în fața instanțelor Uniunii deciziile Comisiei de retragere a acceptării unui angajament și regulamentul Consiliului de instituire a unei taxe antidumping definitive pe importurile respectivului exportator (a se vedea Ordonanța din 14 ianuarie 2015, SolarWorld și alții/Comisia, T-507/13, EU:T:2015:23, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 38 Întreprinderile exportatoare ale produsului care face obiectul unei taxe antidumping cărora le sunt imputate practicile de dumping și care pot dovedi că au fost identificate în actele instituțiilor sunt considerate ca fiind vizate în mod direct de regulamentul care instituie acest drept (Hotărârea din 28 februarie 2019, Consiliul/Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, punctul 54).
- 39 În plus, potrivit jurisprudenței, simpla împrejurare că, pentru aplicarea actului a cărui anulare se solicită, intervine o măsură națională de punere în aplicare nu permite să se excludă ca particularul reclamant să poată fi considerat vizat în mod direct de actul în cauză, cu condiția însă ca statul membru însărcinat cu punerea în aplicare a acestuia să nu dispună de nicio putere de apreciere autonomă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 octombrie 2005, Land Oberösterreich și Austria/Comisia, T-366/03 și T-235/04, EU:T:2005:347, punctul 29 și jurisprudența citată). Astfel, într-o asemenea situație, intervenția deciziei naționale are caracter automat, iar situația juridică a reclamantului trebuie considerată ca fiind afectată în mod direct prin decizia atacată (a se vedea în

acest sens Hotărârea din 10 septembrie 2009, Comisia/Ente per le Ville Vesuviane și Ente per le Ville Vesuviane/Comisia, C-445/07 P și C-455/07 P, EU:C:2009:529, punctele 45 și 46 și jurisprudența citată).

- 40 Trebuie amintit de asemenea că, potrivit unei jurisprudențe constante, o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care reclamantul are un interes să obțină anularea actului atacat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 septembrie 2008, Reliance Industries/Consiliul și Comisia, T-45/06, EU:T:2008:398, punctul 34 și jurisprudența citată).

– *Afectarea individuală*

- 41 În speță, trebuie să se constate că reclamanta este un producător-exportator al produsului vizat care a cooperat pe deplin cu Comisia în ancheta care a condus la impunerea taxelor antidumping și compensatorii și a cărei denumire figurează în Regulamentele de punere în aplicare nr. 1238/2013 și nr. 1239/2013 prin care se instituie taxele menționate, precum și în acceptarea angajamentului.
- 42 În plus, reclamanta este numită în mod explicit în regulamentul atacat. Pe de o parte, ea este menționată la articolul 1 din dispozitivul regulamentului atacat, care privește retragerea angajamentelor care fuseseră acceptate anterior de Comisie. Pe de altă parte, ea este menționată în considerentul (31) al aceluiași regulament ca unul dintre cei doi producători-exportatori care au emis facturile conforme cu angajamentul care sunt declarate drept nevalabile la articolul 2 din dispozitivul aceluiași regulament. Facturile în discuție în speță au fost destinate de reclamantă întreprinderii Seraphim Solar System. Regulamentul atacat privește exclusiv respectarea angajamentelor celor doi producători-exportatori desemnați nominal, printre care și reclamanta.
- 43 În aceste împrejurări, trebuie să se considere că reclamanta este afectată în mod individual de regulamentul atacat și de articolul 2 din acesta.

– *Afectarea directă*

- 44 În speță, după ce a constatat încălcarea de către reclamantă a angajamentului oferit și și-a retras acceptarea angajamentului menționat, Comisia a invalidat, în temeiul articolului 2 din regulamentul atacat, facturile conforme cu angajamentul emise de reclamantă, corespunzătoare anumitor tranzacții specifice, și a constatat, în consecință, că trebuiau percepute taxele definitive datorate în ceea ce privește aceste tranzacții. În acest sens, dispozițiile atacate au produs în mod direct efecte asupra situației juridice a reclamantei. Pe de altă parte, consecințele care trebuiau deduse de aici în ceea ce privește autoritățile vamale naționale erau prevăzute de dispozițiile menționate, fără ca, potrivit acestora din urmă, ele să fi putut reveni asupra declarării facturilor drept nevalabile sau asupra perceperii taxelor datorate.
- 45 În aceste împrejurări, reclamanta este afectată în mod direct de regulamentul atacat, inclusiv de articolul 2 din acesta.

– *Interesul de a exercita acțiunea*

- 46 Trebuie constatat că faptul, invocat de Comisie, că datoriile vamale trebuie să fie achitate de importator, iar nu de producătorul-exportator, nu se opune ca acesta din urmă să aibă un interes de a obține anularea unui act aflat la originea acestor datorii.
- 47 În această privință, trebuie arătat că admisibilitatea acțiunii unui producător-exportator împotriva actelor de retragere a acceptării unui angajament și de instituire a unei taxe antidumping definitive asupra produselor pe care le fabrică și le exportă pe piața Uniunii este, în mod implicit, dar necesar,

recunoscută de jurisprudență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2010, Usha Martin/Consiliul și Comisia, T-119/06, EU:T:2010:369, confirmată în recurs prin Hotărârea din 22 noiembrie 2012, Usha Martin/Consiliul și Comisia, C-552/10 P, EU:C:2012:736). De aici trebuie să se deducă faptul că, într-o situație similară, este necesar să se considere că un asemenea producător-exportator poate de asemenea să conteste impunerea taxei menționate asupra produselor pe care le-a exportat deja și ale căror facturi conforme cu angajamentul au fost declarate drept nevalabile de Comisie.

- 48 În plus, reclamanta susține în mod întemeiat că dispozițiile atacate, întrucât contribuie la scumpirea produselor sale la import, au repercusiuni negative asupra relațiilor sale comerciale cu importatorul produselor în discuție, pe care acțiunea, în caz de succes, este de natură să le înlăture.
- 49 Prin urmare, reclamanta are un interes de a exercita acțiunea pentru a solicita anularea articolului 2 din regulamentul atacat. Acțiunea trebuie să fie considerată admisibilă.

Cu privire la admisibilitatea excepției de nelegalitate a reclamantei

- 50 Reclamanta susține că articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013 contravin articolului 8 alineatele (1), (9) și (10) și articolului 10 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 2009, L 343, p. 51), cu modificările ulterioare, precum și articolului 13 alineatele (1), (9) și (10) și articolului 16 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 597/2009 al Consiliului din 11 iunie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unor subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 2009, L 188, p. 93), întrucât Consiliul, acționând ca autoritate de executare, iar nu ca legiuitor, nu putea să delege Comisiei competența de a declara drept nevalabile facturile conforme cu angajamentul ca urmare a simplei retrageri a acceptării unui angajament, nici să dispună autorităților vamale să perceapă taxele aferente mărfurilor puse deja în liberă circulație pe teritoriul vamal al Uniunii.
- 51 Comisia, susținută de Consiliu, arată că dreptul reclamantei de a invoca o excepție de nelegalitate în conformitate cu articolul 277 TFUE era prescris, în temeiul Hotărârii din 9 martie 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), și al Hotărârii din 15 februarie 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101).
- 52 În această privință, potrivit Comisiei, reclamanta, în calitate de producător-exportator care a cooperat la anchetele antidumping și antisubvenții, beneficia de dreptul limitat în timp, care expira la 3 martie 2014, de a formula o acțiune directă în temeiul articolului 263 TFUE pentru a contesta articolul 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013. Prin urmare, ea nu ar putea invoca, în prezent, excepția de nelegalitate în temeiul articolului 277 TFUE pentru a contesta aceste dispoziții.
- 53 Comisia susține că, în temeiul principiului securității juridice, caracterul definitiv al actelor instituțiilor Uniunii se opune repunerii lor în discuție după expirarea termenului de introducere a acțiunii împotriva acestor acte prevăzut la articolul 263 TFUE, chiar și în cadrul unei excepții de nelegalitate invocate în conformitate cu articolul 277 TFUE împotriva actelor menționate. Această concluzie s-ar aplica și în cazul regulamentelor de instituire a unor taxe antidumping și compensatorii, ca urmare a dublei naturi a acestora, de acte cu caracter normativ și de acte care pot viza în mod direct și individual anumiți operatori economici.

- 54 Potrivit Comisiei, în speță, este cert că reclamanta cunoștea perfect Regulamentele de punere în aplicare nr. 1238/2013 și nr. 1239/2013. Deși nu a fost inclusă în eșantion, reclamanta ar fi participat activ la procedura care a condus la impunerea unor taxe antidumping și compensatorii, pentru a fi avantajată în raport cu producătorii-exportatori care nu au cooperat. Reclamanta ar figura în anexele la regulamentele menționate. În aceste împrejurări, asemenea oricărui alt operator economic prudent, ea trebuia să fie la curent cu faptul că Consiliul a abilitat Comisia să declare drept nevalabile facturi conforme cu angajamentul și să dispună autorităților vamale să perceapă taxele pentru facturile care se consideră că încalcă angajamentul, astfel încât termenul de care dispunea pentru a repune în discuție această competență și, prin urmare, pentru a-și proteja interesul de a contesta regulamentele menționate mai sus ar fi expirat la 3 martie 2014.
- 55 Reclamanta contestă afirmațiile Comisiei și ale Consiliului.
- 56 Tribunalul arată că, potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 277 TFUE este expresia unui principiu general care garantează oricărei părți dreptul de a contesta, în vederea obținerii anulării unui act care o privește în mod direct și individual, validitatea actelor instituționale anterioare, care constituie temeiul juridic al actului atacat, dacă partea respectivă nu dispune de dreptul de a introduce, în temeiul articolului 263 TFUE, o acțiune directă împotriva acestor acte, ale căror consecințe le suportă astfel, fără să fi fost în măsură să solicite anularea lor (a se vedea Hotărârea din 6 martie 1979, Simmenthal/Comisia, 92/78, EU:C:1979:53, punctul 39 și jurisprudența citată). În plus, potrivit jurisprudenței, calea excepției de nelegalitate nu este deschisă decât în lipsa unei alte căi de atac disponibile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, punctul 17, Hotărârea din 15 februarie 2001, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, punctul 37, și Hotărârea din 8 martie 2007, Roquette Frères, C-441/05, EU:C:2007:150, punctul 40).
- 57 În speță, contrar celor susținute de Comisie, nu se poate considera că reclamanta a putut contesta, în temeiul articolului 263 TFUE, direct ca urmare a adoptării lor, articolul 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013, nici că termenul pentru atacarea acestor dispoziții a expirat la 3 martie 2014.
- 58 În această privință, trebuie subliniat că articolul 3 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și articolul 2 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013 constituiau scutiri în favoarea reclamantei, în sensul că produsele în discuție importate în Uniune nu erau supuse plății taxelor antidumping și compensatorii definitive, sub rezerva îndeplinirii condițiilor prevăzute în angajamente.
- 59 În plus, în ceea ce privește articolul 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013, trebuie să se constate, așa cum susține reclamanta, că aceste dispoziții urmăreau doar să instituie în favoarea Comisiei dreptul de a retrage acceptarea angajamentelor concrete și de a declara drept nevalabile facturile conforme cu angajamentul corespunzătoare.
- 60 Or, pe de o parte, s-a prevăzut în mod expres în această privință că Comisia trebuia să acționeze prin intermediul unor măsuri speciale, și anume prin intermediul unei retrageri a acceptării unui angajament, în conformitate cu articolul 8 alineatul (9) din Regulamentul nr. 1225/2009 și cu articolul 13 alineatul (9) din Regulamentul nr. 597/2009, printr-un regulament sau printr-o decizie care să se refere la tranzacții specifice și care să declare facturile conforme cu angajamentul vizate ca fiind nevalabile (a se vedea în acest sens Ordonanța din 14 ianuarie 2015, SolarWorld și alții/Comisia, T-507/13, EU:T:2015:23, punctul 61). Situația din speță nu este, prin urmare, comparabilă cu cea în discuție în Hotărârea din 28 februarie 2017, Canadian Solar Emea și alții/Consiliul (T-162/14,

nepublicată, EU:T:2017:124, punctul 47), la care Comisia a făcut referire în ședință, susținând că reclamanta ar fi fost îndreptățită să atace dispozițiile menționate la punctul 57 de mai sus de la momentul adoptării acestora.

- 61 Pe de altă parte, după cum susține reclamanta, la data adoptării articolului 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și a articolului 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013, problema dacă aceste dispoziții urmau să îi fie aplicate rămânea pur ipotetică.
- 62 În aceste împrejurări, înainte de punerea în aplicare concretă a articolului 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și a articolului 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013, care priveau toate întreprinderile care au adoptat angajamentele în discuție, nu se putea considera că reclamanta era vizată în mod direct de aceste dispoziții. Ea nu avea nici interesul de a ataca legalitatea acestora în cadrul unei acțiuni în anulare în perioada indicată de Comisie, care expira la 3 martie 2014. Mai precis, interesul reclamantei de a exercita acțiunea împotriva dispozițiilor menționate mai sus nu se putea întemeia pe simpla eventualitate ca Comisia să îi adreseze o retragere a acceptării angajamentelor, urmată de o retragere a unor facturi conforme cu angajamentele. Reclamanta nu avea niciun motiv să se aștepte că se va regăsi într-o asemenea situație ipotetică.
- 63 În plus, trebuie subliniat că, spre deosebire de Hotărârea din 15 februarie 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, punctul 37), la care face trimitere Comisia, dispozițiile care sunt, în speță, vizate de excepția de nelegalitate nu aveau natura unei decizii individuale. Dimpotrivă, este vorba despre dispoziții cu caracter general care trebuie urmate de măsuri de executare subsecvente care, eventual, puteau aduce atingere intereselor reclamantei (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 martie 1978, Unicme și alții/Consiliul, 123/77, EU:C:1978:73, punctele 11-18). Nici faptul că reclamanta a fost menționată în anexele la Regulamentele de punere în aplicare nr. 1238/2013 și nr. 1239/2013, nici faptul că aceasta trebuia să fie la curent cu împrejurarea că Consiliul a abilitat Comisia să invalideze facturile conforme nu au avut drept consecință să îi permită să atace dispozițiile, menționate la punctul 57 de mai sus, direct în urma adoptării lor.
- 64 Astfel, în lipsa unui interes de a exercita acțiunea împotriva acestor dispoziții ale Regulamentelor de punere în aplicare nr. 1238/2013 și nr. 1239/2013 direct în urma adoptării lor, nimic nu se opune ca reclamanta să invoce o excepție de nelegalitate în raport cu acestea în cadrul prezentei acțiuni.

Cu privire la fond

- 65 Reclamanta invocă un motiv unic în susținerea acțiunii sale. În esență, ea pretinde că, prin regulamentul atacat, Comisia a încălcat articolul 8 alineatele (1), (9) și (10), precum și articolul 10 alineatul (5) din regulamentul antidumping de bază și articolul 13 alineatele (1), (9) și (10), precum și articolul 16 alineatul (5) din regulamentul antisubvenției de bază, întrucât a declarat nevalabile unele facturi conforme cu angajamentul, iar ulterior a dispus autorităților vamale să perceapă taxe, ca și cum nu ar fi fost emisă și comunicată autorităților vamale nicio factură conformă cu angajamentul la momentul la care mărfurile au fost puse în liberă circulație.
- 66 Reclamanta își întemeiază de asemenea acțiunea pe o excepție de nelegalitate a articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și a articolului 2 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013, bazată pe o pretinsă încălcare a articolului 8 și a articolului 10 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1225/2009, precum și a articolului 13 și a articolului 16 alineatul (5) din Regulamentul nr. 597/2009, în forma aplicabilă la data adoptării Regulamentelor de punere în aplicare nr. 1238/2013 și nr. 1239/2013.

- 67 Cu titlu introductiv, trebuie să se constate că dispozițiile în discuție, cuprinse în regulamentul antidumping de bază și în regulamentul antisubvenții de bază (a se vedea punctul 65 de mai sus), aplicabile la data adoptării regulamentului atacat, sunt în esență identice cu cele cuprinse în Regulamentele nr. 1225/2009 și nr. 597/2009 (a se vedea punctul 66 de mai sus), în ceea ce privește elementele pertinente pentru analiza prezentei cauze. Prin urmare, în continuarea hotărârii se va face trimitere la regulamentele de bază, cu excepția cazului în care dispozițiile Regulamentelor nr. 1225/2009 și nr. 597/2009, aplicabile sau invocate eventual, sunt diferite de acestea. Trebuie arătat că, deși Regulamentele de punere în aplicare nr. 1238/2013 și nr. 1239/2013 au fost adoptate de Consiliu, care dispunea la acel moment, sub imperiul Regulamentelor nr. 1225/2009 și nr. 597/2009, de competența de executare pentru a institui taxe definitive, această competență a fost transferată Comisiei prin Regulamentul (UE) nr. 37/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2014 de modificare a anumitor regulamente privind politica comercială comună în ceea ce privește procedurile de adoptare a anumitor măsuri (JO 2014, L 18, p. 1).
- 68 Reclamanta susține că din articolul 8 din regulamentul antidumping de bază și din articolul 13 din regulamentul antisubvenții de bază reiese că, în cazul în care angajamentele de preț au fost acceptate, atât timp cât aceste angajamente rămân în vigoare, taxele provizorii sau taxele definitive, după caz, nu se aplică. În schimb, în cazul în care acceptarea angajamentului este retrasă ca urmare a descoperirii încălcării de către unul dintre producătorii-exportatori care au propus angajamentul a anumitor termeni ai acestuia din urmă, din articolul 8 alineatul (9) din regulamentul antidumping de bază și din articolul 13 alineatul (9) din regulamentul antisubvenții de bază ar reieși că taxele care nu au fost aplicate ca efect al acceptării angajamentului se aplică automat. Cu toate acestea, potrivit reclamantei, taxele menționate privesc numai importurile realizate începând de la data retragerii angajamentului. Acest lucru ar reieși de asemenea din practica Comisiei. Comisia ar fi procedat doar recent, în două rânduri, la declararea drept nevalabile a unor facturi conforme cu angajamentul de tipul celor conținute în regulamentul atacat.
- 69 Reclamanta susține că nu există decât două excepții în temeiul cărora Comisia ar putea impune taxe în mod retroactiv. Prima ar privi cazurile în care ar fi îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (10) din regulamentul antidumping de bază și la articolul 13 alineatul (10) din regulamentul antisubvenții de bază. Atunci când Comisia suspectează o încălcare a unui angajament, ar putea decide să impună taxe provizorii care ar putea fi percepute cu titlu definitiv atunci când suspiciunile de încălcare sunt confirmate.
- 70 A doua excepție se referă, potrivit reclamantei, la situațiile în care importurile ar fi fost înregistrate în conformitate cu articolul 10 alineatul (5) din regulamentul antidumping de bază și cu articolul 16 alineatul (5) din regulamentul antisubvenții de bază. Dacă s-ar dispune autorităților vamale să înregistreze importurile, taxa definitivă ar putea fi aplicată retroactiv începând de la data înregistrării, cu condiția ca aceasta să fi avut loc cu cel mult 90 de zile înainte de impunerea taxelor provizorii.
- 71 Potrivit reclamantei, însăși Comisia a declarat că nu exista un temei juridic pentru o retragere retroactivă a facturilor conforme cu angajamentul. Ea contestă că Comisia ar putea să susțină că, în speță, întrucât ancheta antidumping a fost finalizată, retragerea acceptării angajamentului, însoțită de declararea drept nevalabile a facturilor conforme cu acesta nu avea efect retroactiv. Reclamanta critică Comisia pentru interpretarea eronată a dispozițiilor relevante.
- 72 În replică, reclamanta adaugă că supravegherea vamală și controalele vamale sunt competențe care aparțin autorităților vamale ale statelor membre, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1, denumit în continuare „Codul vamal al Uniunii”).

- 73 Comisia susține în esență că Consiliul putea să o abiliteze prin Regulamentele de punere în aplicare nr. 1238/2013 și nr. 1239/2013 să declare drept nevalabile facturi conforme cu angajamentul și să dispună autorităților vamale naționale să perceapă taxele referitoare la importurile realizate cu încălcarea termenilor angajamentului.
- 74 În primul rând, Comisia susține că un angajament de preț este un angajament de a obține rezultate. Un exportator care s-a dovedit că a practicat dumpingul sau a beneficiat de subvenții care fac obiectul unor măsuri compensatorii s-ar putea angaja să majoreze prețul exporturilor sale astfel încât să elimine efectele prejudiciabile ale practicilor menționate, acest nivel de preț fiind atestat prin emiterea unor facturi conforme cu angajamentul. Acesta ar trebui să își respecte însă angajamentul pentru a putea continua să beneficieze de scutirea de taxele antidumping sau compensatorii care ar fi datorate în mod normal pentru produsele în cauză, care fac obiectul dumpingului sau al unei subvenții. Un angajament ar constitui astfel o excepție de la condițiile care se aplică în mod normal produselor în cauză. În schimb, atunci când nu este prezentată factura conformă cu angajamentul sau atunci când se descoperă ulterior că aceasta nu îndeplinea cerințele impuse, taxele antidumping sau taxele compensatorii ar fi din nou aplicabile, iar autoritățile vamale naționale ar percepe taxele menționate. Comisia susține că, întrucât un angajament constituie o excepție și o înțelegere delicată, acesta trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte. Încheierea unui angajament ar constitui un risc pentru Comisie, la care se adaugă o dificultate de a-l controla. Orice parte care îl acceptă ar fi obligată să asigure respectarea efectivă a acestuia și să efectueze o supraveghere eficientă în ceea ce privește punerea sa în aplicare, cooperând cu Comisia în cadrul unei relații de încredere.
- 75 Pentru aceste motive, Curtea ar fi recunoscut că instituțiile Uniunii puteau să accepte, să respingă și să definească termenii unui angajament de preț pe baza puterii lor de apreciere legislative. În consecință, Comisia ar putea sancționa orice încălcare a unui angajament sau a obligației de cooperare în cadrul executării lui prin retragerea acceptării exprimate cu privire la acesta și prin impunerea taxelor antidumping și compensatorii pe baza faptelor stabilite în contextul anchetei care a condus la angajamentul privind prețurile, în conformitate cu articolul 8 alineatele (7) și (9) din regulamentul antidumping de bază și cu articolul 13 alineatele (7) și (9) din regulamentul antisubvenții de bază. Această competență de sancționare ar include-o pe cea de a declara drept nevalabile facturile conforme cu angajamentul.
- 76 În al doilea rând, Comisia contestă argumentul reclamantei potrivit căruia Consiliul nu putea să o abiliteze prin Regulamentele de punere în aplicare nr. 1238/2013 și nr. 1239/2013 să declare drept nevalabile facturile referitoare la mărfuri care ar fi fost deja puse în liberă circulație, întrucât o asemenea posibilitate nu ar fi prevăzută în regulamentul antidumping de bază și în regulamentul antisubvenții de bază.
- 77 *Primo*, în această privință, Comisia susține că avea drept misiune generală supravegherea angajamentelor acceptate în temeiul articolului 8 din regulamentul antidumping de bază și al articolului 13 din regulamentul antisubvenții de bază, dacă este necesar cu ajutorul autorităților vamale ale statelor membre. Comisia susține că aceste dispoziții nu se opun declarării drept nevalabile a facturilor conforme cu angajamentul, ci pur și simplu nu conțin nicio referire la aceasta.
- 78 *Secundo*, potrivit Comisiei, articolul 8 alineatul (9) din regulamentul antidumping de bază și articolul 13 alineatul (9) din regulamentul antisubvenții de bază nu definesc natura încălcărilor angajamentului și nu determină împrejurările în care ar trebui să se retragă acceptarea acestuia. Ar reveni instituțiilor sarcina de a impune anumite cerințe de conformitate, emiterea facturilor conforme cu angajamentul nefiind decât un exemplu printre altele. Temeiul juridic pentru definirea acestor modalități tehnice în regulamentele de instituire a taxelor definitive s-ar regăsi la articolul 14 alineatul (1) din regulamentul antidumping de bază și la articolul 24 alineatul (1) din regulamentul antisubvenții de bază, potrivit cărora taxele sunt percepute „de statele membre în conformitate cu forma, cu rata de schimb și cu celelalte elemente stabilite de regulamentul care le impune”. Posibilitatea de a abilita Comisia să declare drept nevalabile facturile conforme cu angajamentul ar

decurge din misiunea sa generală care constă în supravegherea angajamentelor, din competența Consiliului de a stabili „alte elemente” pentru perceperea taxelor în discuție și din obligația producătorilor-exportatori de a permite o supraveghere în cadrul unei relații de încredere cu Comisia, aceasta fiind dependentă de fiabilitatea documentelor furnizate.

- 79 *Tertio*, Comisia susține că obligația de a prezenta facturi conforme cu angajamentul și declararea acestora drept nevalabile în cazul lipsei de conformitate cu angajamentele adoptate nu sunt noi. În speță, Comisia susține că și-a exercitat puterea de a retrage acceptarea angajamentului și de a declara neconforme facturile corespunzătoare motivându-și decizia în mod adecvat față de reclamantă. O taxă antidumping sau compensatorie datorată într-o asemenea situație, ca urmare a unei facturi conforme cu angajamentul declarate drept nevalabilă, ar urmări pur și simplu să remedieze împrejurările. Declararea drept nevalabile a facturilor conforme cu angajamentul ar urmări să consolideze eficacitatea angajamentelor de preț acceptate de Comisie și ar reflecta și ar completa competența autorităților vamale naționale cu un instrument suplimentar, care permite recuperarea taxelor în cazul încălcării unui angajament.
- 80 *Quarto*, potrivit Comisiei, reclamanta nu poate invoca principiile securității juridice și protecției încrederii legitime. Comisia susține că scutirea de taxele antidumping și compensatorii nu constituia o situație definitivă în momentul punerii în liberă circulație. În plus, norme clare de drept ar fi indicat reclamantei, de la început, posibilitatea declarării drept nevalabile a unor facturi conforme cu angajamentul, în special în cazul încălcării angajamentului.
- 81 Comisia arată că autoritățile vamale naționale sunt cele care trebuie să aprecieze dacă sunt sau nu capabile să perceapă taxele vamale pentru facturile pentru care a expirat termenul de prescripție de trei ani prevăzut la articolul 103 alineatul (2) din Codul vamal al Uniunii, astfel cum acesta se aplică în cazul taxelor în discuție în temeiul articolului 1 alineatul (3) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 coroborat cu articolul 14 alineatul (1) din regulamentul antidumping de bază. Articolul care corespunde regulamentul antisubvenții de bază este articolul 24 alineatul (1). Comisia susține în special că, întrucât efectele acestor declarații drept nevalabile nu se aplicau *ratione temporis* la o dată anterioară datei de 23 aprilie 2014, cu alte cuvinte la data prezentării primei facturi conforme cu angajamentul a reclamantei, și cu atât mai puțin la 4 decembrie 2013, cu alte cuvinte la data aplicării taxelor asupra produsului în cauză, nu a existat nicio retroactivitate în sensul dreptului Uniunii.
- 82 Potrivit Comisiei, în acest context și având în vedere principiul protecției resurselor proprii ale Uniunii, este evident că, atunci când sunt prezentate facturi conforme cu angajamentul incorecte sau incomplete, se aplică taxa antidumping sau compensatorie obișnuită datorată de producătorul-exportator în cauză, ca și cum acesta din urmă nu ar fi prezentat nicio factură conformă cu angajamentul, iar taxele care nu au fost plătite ca urmare a prezentării acestor facturi conforme cu angajamentul sunt datorate în acest caz ca și cum nu ar fi existat nicio scutire.
- 83 *Quinto*, în ceea ce privește dispozițiile articolului 10 alineatul (5) din regulamentul antidumping de bază și ale articolului 16 alineatul (5) din regulamentul antisubvenții de bază, Comisia este de acord că acestea nu acoperă practica denunțată.
- 84 În al treilea rând, Comisia susține că nu a existat niciodată o practică constând în scutirea de taxe antidumping sau compensatorii a importurilor realizate înainte de retragerea acceptării unui angajament. Singurele cazuri în care facturile conforme cu angajamentul nu ar fi fost declarate drept nevalabile nu ar intra în categoria descrisă de reclamantă. Chiar dacă ar fi existat o asemenea practică, aceasta nu ar avea nicio influență asupra legalității regulamentul atacat. În acest context, punctul 33 din cererea introductivă ar fi inadmisibil pentru motivul că încalcă articolul 76 litera (f) din Regulamentul de procedură, întrucât nu a fost prezentată nicio probă.

- 85 Comisia susține că poziția reclamantei ar putea fi rezumată în sensul că singura consecință juridică a încălcării unui angajament ar fi retragerea acestuia pentru viitor. Toate tranzacțiile întemeiate pe încălcări, care au fost efectuate înainte de adoptarea deciziei de retragere, ar fi protejate. Or, Comisia subliniază că niciun element din dreptul Uniunii nu justifică o protecție atât de extinsă a unui operator economic care încalcă obligațiile pe care le-a acceptat în mod voluntar, în special atunci când a fost prevenit în prealabil cu privire la consecințele unor asemenea acte.
- 86 În duplică, Comisia susține în esență că ea și reclamanta sunt de acord că, în principiu, pot fi instituite taxe antidumping și compensatorii de la momentul încălcării angajamentului. Divergența de opinii ar privi numai metoda care trebuie utilizată în această privință. Comisia consideră că este inutil să se recurgă la înregistrare și la taxe provizorii atunci când ancheta a fost finalizată și au fost instituite taxe definitive. Metoda propusă de reclamantă nu ar ține seama de faptul că Comisia nu poate începe înregistrarea decât după ce a identificat o încălcare a unui angajament. Comisia susține că a urmat procedura adecvată. Astfel, anularea facturii conforme cu angajamentul ar fi singurul mod de a percepe taxe începând de la evenimentul factual care constituie încălcarea. Comisia susține de asemenea că trebuie să se facă distincție între instituirea unor taxe și suspendarea percepției lor. Situația din speță ar intra sub incidența celei de a doua ipoteze.
- 87 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia supravegherea vamală și controalele vamale sunt competențe ale autorităților vamale ale statelor membre, Comisia susține că acest argument a fost prezentat pentru prima dată în replică și că, prin urmare, este inadmisibil în temeiul articolului 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură. În orice caz, acesta ar fi nefondat.
- 88 Comisia susține că este cert că a impus autorităților vamale să perceapă taxe antidumping și compensatorii datorate pentru importurile produsului în cauză, în conformitate cu articolul 2 din regulamentul atacat. Ea precizează că, fără să fi încercat să uzurpeze competențele autorităților naționale, și-a asumat sarcina de a realiza anumite activități de control și de verificare a conformității, în temeiul puterilor prevăzute la articolul 14 alineatul (1) din regulamentul antidumping de bază și la articolul 24 alineatul (1) din regulamentul antisubvenții de bază, astfel încât să protejeze resursele proprii ale Uniunii.
- 89 În sfârșit, Comisia arată că argumentul reclamantei potrivit căruia Comisia și Consiliul – în calitate sa de executiv – au extins competențele Comisiei dincolo de ceea ce era permis de tratate și de dreptul derivat este inadmisibil, întrucât este vorba despre un motiv nou prezentat pentru prima dată în replică, contrar cerințelor articolului 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură. În orice caz, potrivit Comisiei, acest argument este lipsit de claritate în ceea ce privește modul în care Consiliul ar fi extins competențele Comisiei.
- 90 Consiliul susține în esență afirmațiile Comisiei. În primul rând, acesta pretinde că interpretarea corectă a articolului 8 alineatul (9) din regulamentul antidumping de bază și a articolului 13 alineatul (9) din regulamentul antisubvenții de bază arată că aceste dispoziții autorizează declararea drept nevalabile a facturilor conforme cu angajamentul. În al doilea rând, el susține că regulamentele menționate mai sus furnizează un temei juridic care permite instituțiilor Uniunii să impună cerințe de conformitate pentru gestionarea angajamentelor privind prețurile. În al treilea rând, potrivit Consiliului, clauzele de declarare drept nevalabile a facturilor conforme cu angajamentul corespund practicii instituțiilor Uniunii. În al patrulea rând, Consiliul susține că declararea drept nevalabile a facturilor conforme cu angajamentul nu este echivalentă cu o impunere retroactivă a unor taxe antidumping și compensatorii, care ar fi contrară dreptului Uniunii.
- 91 Reclamanta contestă atât susținerile Comisiei, cât și pe cele ale Consiliului.

Cu privire la cadrul juridic sub incidența căruia intră angajamentele și facturile conforme cu angajamentele ale reclamantei

- 92 Trebuie amintit că, potrivit articolului 8 alineatul (1) din regulamentul antidumping de bază, în cazul în care s-a constatat existența unui dumping și a unui prejudiciu, Comisia poate accepta oferte prin care exportatorii se angajează în mod voluntar și într-o manieră satisfăcătoare să își revizuiască prețurile pentru a evita să facă exporturi cu produsele menționate la prețuri de dumping în cazul în care aceasta este convinsă că prejudiciul cauzat de dumping este eliminat prin acest angajament.
- 93 În speță, pe de o parte, trebuie să se constate că taxele antidumping și compensatorii definitive au fost stabilite, în cote care au fost precizate pe categorii de întreprinderi, în special în funcție de faptul că era vorba despre întreprinderi care au cooperat la anchetă. Pe de altă parte, acceptarea angajamentelor în discuție avea drept consecință o scutire de la plata taxelor antidumping și compensatorii definitive de către întreprinderile în cauză, astfel cum reieșea din articolul 3 alineatul (1) și din considerentul (438) al Regulamentului de punere în aplicare nr. 1238/2013, precum și din articolul 2 alineatul (1) și din considerentul (865) al Regulamentului de punere în aplicare nr. 1239/2013.
- 94 În această privință, în jurisprudența privind interpretarea regimului aplicabil angajamentelor în temeiul Regulamentului nr. 1225/2009 s-a constatat deja că nu ca urmare a adoptării deciziei de acceptare a angajamentelor sunt scutite de taxe antidumping importurile vizate de aceste angajamente, întrucât scutirea rezultă din dispozițiile adoptate fie de Comisie în regulamentul provizoriu antidumping modificat, fie de Consiliu în regulamentul definitiv antidumping, pentru a pune în aplicare angajamentele acceptate de Comisie. O astfel de obligație revine Consiliului în temeiul articolului 9 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1225/2009, care prevede că un regulament trebuie să instituie o taxă antidumping definitivă la importurile unui produs care fac obiectul unui dumping și produc un prejudiciu, stabilind o excepție cu privire la importurile care provin din surse pentru care, dacă este cazul, a fost acceptat un angajament (Ordonanța din 14 ianuarie 2015, SolarWorld și alții/Comisia, T-507/13, EU:T:2015:23, punctul 48).
- 95 Trebuie să se constate că, deși a fost adoptată o decizie de acceptare a angajamentelor, taxele antidumping provizorii sau definitive sunt impuse, în temeiul articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1225/2009, numai prin regulament, această dispoziție prevăzând de asemenea că perceperea lor de către statele membre se efectuează în conformitate cu celelalte elemente stabilite de regulamentul care le impune, printre care figurează condițiile prevăzute pentru punerea în aplicare a angajamentelor acceptate (Ordonanța din 14 ianuarie 2015, SolarWorld și alții/Comisia, T-507/13, EU:T:2015:23, punctul 49). Articolul 24 alineatul (1) din Regulamentul nr. 597/2009 face parte în esență din aceeași abordare.
- 96 În schimb, pe de o parte, se prevede că Comisia este obligată să verifice respectarea angajamentelor, dacă este necesar cu sprijinul autorităților vamale ale statelor membre, în conformitate cu articolul 8 alineatul (9) din Regulamentul nr. 1225/2009 și cu articolul 13 alineatul (9) din Regulamentul nr. 597/2009. În plus, este vădit că îndeplinirea de către Comisie a controlului angajamentelor depinde de fiabilitatea documentelor furnizate în exercitarea angajamentului contractat de exportatorul în cauză (Hotărârea din 22 noiembrie 2012, Usha Martin/Consiliul și Comisia, C-552/10 P, EU:C:2012:736, punctul 35).
- 97 Pe de altă parte, în conformitate cu finalitatea articolului 8 din Regulamentul nr. 1225/2009, în temeiul angajamentului la care subscrișese, reclamanta era de asemenea obligată nu numai să asigure respectarea efectivă a acestuia, ci și să efectueze o monitorizare eficientă a îndeplinirii acestui angajament cooperând cu Comisia în cadrul relației de încredere pe care se bazează acceptarea unui astfel de angajament de către aceasta din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 noiembrie 2012, Usha Martin/Consiliul și Comisia, C-552/10 P, EU:C:2012:736, punctul 24). Aceași logică este

aplicabilă, prin analogie, în cazul angajamentelor din contextul taxelor compensatorii, în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul nr. 597/2009, în măsura în care scopul acestora rămâne similar angajamentelor asumate în contextul regulamentului antidumping de bază.

- 98 În plus, astfel cum a arătat Comisia, un angajament privind prețurile asumat de o întreprindere trebuie considerat ca fiind o obligație de rezultat, care trebuie respectată și atestată în special prin emiterea de facturi conforme cu angajamentul cu ocazia importului produselor în cauză în Uniune. Articolul 3 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013 conțin trimiteri explicite la facturile conforme cu angajamentul. După cum susține Comisia, conținutul facturilor conforme cu angajamentul și al certificatelor de export conforme cu angajamentul este prevăzut în anexele III și IV la Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și în anexele 2 și 3 la Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013.
- 99 În sfârșit, din jurisprudență reiese că există un imperativ de a se asigura un control adecvat al angajamentelor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 ianuarie 2017, Rusal Armenal/Consiliul, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, punctul 178).

Cu privire la efectele legate de retragerea acceptării angajamentului de către Comisie și de declararea drept nevalabile a facturilor conforme cu angajamentul în regulamentul atacat

- 100 Mai întâi, trebuie arătat că, în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul antidumping de bază:

„[...] atât timp cât [...] angajamente[le] rămân în vigoare, taxele provizorii instituite de Comisie în temeiul articolului 7 alineatul (1) sau taxele definitive instituite în temeiul articolului 9 alineatul (4), după caz, nu se aplică importurilor produsului în cauză fabricat de întreprinderile prevăzute în decizia Comisiei privind acceptarea angajamentelor, astfel cum a fost modificată ulterior [...]”

- 101 Redactarea articolului 13 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul antisubvenții de bază este în esență identică.

- 102 În continuare, la articolul 8 alineatul (9) din regulamentul antidumping de bază se arată:

„În caz de încălcare sau de retragere a unui angajament de către una dintre părți sau în caz de retragere a acceptării angajamentului de către Comisie, acceptarea angajamentului se retrage printr-o decizie sau printr-un regulament al Comisiei, după caz, iar taxa provizorie instituită de Comisie în conformitate cu articolul 7 sau taxa definitivă instituită în conformitate cu articolul 9 alineatul (4) se aplică automat, cu condiția ca exportatorul în cauză să fi avut posibilitatea să-și prezinte observațiile, cu excepția cazului în care și-a retras chiar el angajamentul. [...]”

- 103 Redactarea articolului 13 alineatul (9) din regulamentul antisubvenții de bază este în esență identică.

- 104 În această privință, considerentele (18) și (19) ale Regulamentului (CE) nr. 461/2004 al Consiliului din 8 martie 2004 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 384/96 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene și a Regulamentului (CE) nr. 2026/97 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unor

subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 2004, L 77, p. 12, Ediție specială, 11/vol. 34, p. 171), care au condus la adoptarea unei modificări a modului de redactare a dispozițiilor relevante pentru prezentul litigiu, au următorul cuprins:

„(18) Articolul 8 alineatul (9) din regulamentul antidumping de bază prevede, printre altele, că în cazul în care una dintre părți își retrage angajamentele, trebuie să se impună o taxă definitivă în temeiul articolului 9 pe baza faptelor stabilite în contextul anchetei care a dus la instituirea angajamentelor. Această dispoziție implică aplicarea unei proceduri duble, care necesită timp, ce constă într-o decizie a Comisiei de retragere a acceptării angajamentului și într-un regulament al Consiliului privind reinstituirea taxei. Având în vedere că această dispoziție nu lasă la latitudinea Consiliului introducerea taxei sau nivelul acesteia, în caz de încălcare sau de retragere a unui angajament se consideră oportun să se modifice dispozițiile articolului 8 alineatele (1), (5) și (9), în vederea clarificării competențelor Comisiei și pentru a se permite retragerea unui angajament și aplicarea taxei printr-un singur act juridic. De asemenea, este necesar să se asigure ca procedura de retragere să fie finalizată în termen de șase luni, în condiții normale, și în niciun caz în mai mult de nouă luni, pentru a permite aplicarea corectă a măsurilor în vigoare.

(19) Motivul 18 se aplică *mutatis mutandis* angajamentelor în temeiul articolului 13 din regulamentul de bază împotriva subvențiilor.”

105 În sfârșit, articolul 8 alineatul (10) din regulamentul antidumping de bază are următorul cuprins:

„Se poate institui o taxă provizorie în conformitate cu articolul 7, pe baza celor mai bune informații disponibile, în cazul în care există motive să se creadă că un angajament este încălcat sau, în cazul încălcării sau retragerii angajamentului, atunci când examinarea care a avut ca rezultat acest angajament nu a fost încheiată.”

106 Redactarea articolului 13 alineatul (10) din regulamentul antisubvenții de bază este în esență identică.

107 Divergența dintre părți constă în interpretarea efectelor acestor dispoziții. Pe de o parte, Comisia și Consiliul apreciază că retragerea acceptării angajamentelor are ca efect revenirea la situația inițială, în sensul că sunt datorate, în acest caz, toate taxele antidumping și compensatorii definitive privind facturile conforme cu angajamentul declarate drept nevalabile.

108 Pe de altă parte, reclamanta susține că taxele antidumping și compensatorii pot fi instituite numai pentru viitor, cu alte cuvinte începând de la momentul retragerii acceptării angajamentelor de către Comisie, cu unele excepții prevăzute explicit de regulamentul antidumping de bază și de regulamentul antisubvenții de bază.

109 Comisia susține în esență că, în aceste împrejurări, taxele antidumping sau compensatorii definitive sunt „din nou aplicabile”. Aceasta arată că situația din speță este similară situației în care un importator prezintă pentru vamuire o factură conformă cu angajamentul care nu a fost semnată de un ordonator de credite al producătorului-exportator sau care prezintă alte neregularități. De asemenea, ea face trimitere la anumite situații care intră sub incidența scutirilor de taxe vamale, în cazul dovedirii originii preferențiale, și în care un control ulterior demonstrează că tariful preferențial a fost acordat în mod eronat, și anume la Hotărârea din 7 decembrie 1993, Huygen și alții (C-12/92, EU:C:1993:914, punctul 19), și la Hotărârea din 9 martie 2006, Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2006:162, punctul 34). În același sens, în ședință, Comisia a făcut referire în esență la faptul că, în cazul unei retrageri a acceptării angajamentelor, instituțiile Uniunii instruiiau autoritățile naționale să perceapă taxele aplicabile sau, cu alte cuvinte, să „reinițieze tranzacția”. Astfel, acest lucru ar însemna ca importurile să fie supuse taxelor antidumping și antisubvenții definitive inițiale, stabilite în conformitate cu articolul 9 alineatul (4) din regulamentul antidumping de bază și cu articolul 15 alineatul (1) din regulamentul antisubvenții de bază.

- 110 Reclamanta nu contestă că instituțiile Uniunii pot să accepte, să respingă și să definească termenii angajamentului privind prețurile pe baza puterii lor de apreciere. Reclamanta nu contestă nici puterea de apreciere pe care o au instituțiile Uniunii în ceea ce privește retragerea acceptării unui angajament.
- 111 În schimb, pentru a susține că numai în împrejurări foarte precise era posibil să se aplice, cu titlu retroactiv, măsuri antidumping și taxe compensatorii definitive, reclamanta face trimitere la articolul 8 alineatul (10) din regulamentul antidumping de bază și în special la articolul 10 alineatul (5) din același regulament, intitulat „Retroactivitate”, care are următorul cuprins:
- „[...] În caz de încălcare sau de retragere a angajamentelor, pot fi percepute taxe definitive pentru mărfurile puse în liberă circulație cu cel mult 90 de zile înainte de data aplicării măsurilor provizorii, cu condiția ca importurile să fi fost înregistrate în conformitate cu articolul 14 alineatul (5) și ca evaluarea retroactivă să nu se aplice importurilor anterioare încălcării sau retragerii angajamentului.”
- 112 Reclamanta susține că aceste dispoziții corespund în esență articolului 13 alineatul (10) din regulamentul antisubvenții de bază și articolului 16 alineatul (5) din același regulament.
- 113 Reclamanta pretinde că numai în prezența unor înregistrări ar fi putut să fie puse în aplicare, împotriva importurilor în discuție, măsuri precum cerința de rambursare a taxelor antidumping și compensatorii definitive datorate. Astfel, în opinia sa, abordarea Comisiei în speță este eronată și nelegală, întrucât nu urmează niciuna dintre ipotezele expres prevăzute de legiuitor pentru situațiile în care ar trebui să se aplice retroactiv taxe antidumping sau compensatorii. Reclamanta susține că Comisia nu poate dispune perceperea de taxe definitive pentru produse puse în liberă circulație dacă nu a instituit în prealabil taxe provizorii sau nu a dispus înregistrarea.
- 114 Excepția de nelegalitate invocată de reclamantă împotriva articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și a articolului 2 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013 trebuie înțeleasă în sensul că susține că aplicarea retroactivă a taxelor antidumping sau compensatorii în speță nu se putea întemeia în mod legal nici pe aceste dispoziții. Astfel, aceste dispoziții, în special articolul 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013, ar fi ele însele contrare articolului 8 și articolului 10 alineatul (5) din regulamentul antidumping de bază, precum și articolului 13 și articolului 16 alineatul (5) din regulamentul antisubvenții de bază. Această excepție va fi examinată după examinarea motivului unic al reclamantei.

Cu privire la motivul unic invocat de reclamantă

- 115 În primul rând, trebuie să se constate, în ceea ce privește trimiterea făcută de reclamantă la articolul 8 alineatul (10) din regulamentul antidumping de bază și la articolul 13 alineatul (10) din regulamentul antisubvenții de bază, că aceste dispoziții nu privesc situația din speță.
- 116 Astfel, pe de o parte, după cum subliniază Comisia și Consiliul, situația din speță nu poate fi asimilată celei în care ar fi existat numai „motive de a se crede” că un angajament a fost încălcat, având drept consecință o posibilitate de instituire a unei taxe provizorii. Dimpotrivă, în speță, încălcarea angajamentului reclamantei nu a fost contestată de aceasta din urmă. Împrejurarea că reclamanta afirmă că nu a contestat retragerea acceptării angajamentului doar pentru că avea cunoștința de fapt că instituțiile Uniunii aveau o marjă de apreciere semnificativă în această privință nu modifică cu nimic această concluzie.

- 117 Pe de altă parte, nu este vorba, în speță, nici despre a doua situație prevăzută de dispozițiile amintite la punctul 115 de mai sus, în care, „în cazul încălcării [...] angajamentului”, examinarea care a avut ca rezultat acest angajament „nu a fost încheiată”. Dimpotrivă, este cert că au fost adoptate de Consiliu taxe definitive antidumping și compensatorii.
- 118 În al doilea rând, în ceea ce privește trimiterea făcută de reclamantă la articolul 10 alineatul (5) din regulamentul antidumping de bază și la articolul 16 alineatul (5) din regulamentul antisubvenții de bază, trebuie să se constate că aceste dispoziții privesc situații speciale, în care instituțiile au acționat prin intermediul „înregistrării” importurilor, în conformitate cu articolul 14 alineatul (5) din regulamentul antidumping de bază sau cu articolul 24 alineatul (5) din regulamentul antisubvenții de bază. În plus, aceste dispoziții iau ca bază de calcul al retroactivității data aplicării măsurilor provizorii. Or, în speță, niciuna dintre aceste ipoteze nu este aplicabilă, în lipsa înregistrării importurilor în discuție de către Comisie, precum și în lipsa unor măsuri provizorii.
- 119 Întrucât situația din speță nu corespunde, astfel, niciuneia dintre ipotezele expres prevăzute în regulamentul antidumping de bază și în regulamentul antisubvenții de bază, trebuie să se evalueze dacă, astfel cum afirmă reclamanta (a se vedea punctele 69-71 de mai sus), nu există niciun alt temei juridic pentru adoptarea articolului 2 din dispozitivul regulamentului atacat.
- 120 Comisia și Consiliul fac trimitere la contextul special al prezentei cauze pentru a explica abordarea adoptată în regulamentul atacat. În această privință, Comisia a susținut, făcând referire la o interpretare sistematică a regulamentului antidumping de bază și a regulamentului antisubvenții de bază, că din aceasta reieșea că taxele definitive, astfel cum fuseseră instituite inițial asupra produselor vizate de angajamentele reclamantei, puteau fi aplicate automat, ca o consecință directă a măsurii care consta în retragerea acceptării angajamentelor menționate de către Comisie.
- 121 Consiliul a arătat că regulamentul antidumping de bază și regulamentul antisubvenții de bază nu aveau în vedere în mod explicit situația, „probabil cea mai frecventă”, în care, precum în speță, Comisia deschidea din proprie inițiativă o anchetă cu privire la încălcarea angajamentului. În plus, Consiliul a contestat abordarea potrivit căreia, ca urmare a faptului că acest tip de anchetă nu a fost avut în vedere în mod explicit în regulamentul antidumping de bază și în regulamentul antisubvenții de bază și că acestea din urmă nu prevedeau în mod expres posibilitatea Comisiei de a declara drept nevalabile facturile conforme cu angajamentul, ar trebui să se considere că această practică era nelegală (a se vedea de asemenea punctul 90 de mai sus). Consiliul adaugă că noțiunea de „facturi conforme cu angajamentul”, ca mijloc de gestionare a angajamentelor acceptate, a fost dezvoltată în practica decizională a instituțiilor Uniunii.
- 122 Potrivit Consiliului, în speță, nu era nici posibil, nici necesar să se instituie taxe antidumping și compensatorii provizorii sau prin intermediul înregistrărilor produselor importate, dat fiind că ancheta fusese deja finalizată și că fuseseră stabilite taxe definitive, în pofida acceptării concomitente de către Comisie a angajamentelor reclamantei și ale altor întreprinderi exportatoare chineze. Consiliul susține că taxele provizorii nu erau decât simpli precursori ai taxelor definitive. În speță, potrivit Consiliului, nu era posibil să se acționeze retroactiv, înregistrarea nu avea niciun sens, iar taxele provizorii nu mai puteau fi relevante, din moment ce erau eliminate prin taxele definitive. Consiliul susține că procedura urmată de Comisie constituia o procedură specială, care intra, în opinia sa, sub incidența practicii constante a instituțiilor Uniunii într-un context comparabil.
- 123 Consiliul pretinde că, în speță, trebuia să se aprecieze care erau facturile conforme cu angajamentul vizate și, ca urmare a declarării lor drept nevalabile, să se aplice taxele antidumping și compensatorii datorate, care fuseseră pur și simplu suspendate. În plus, Consiliul se referă la Hotărârea din 21 februarie 1984, Allied Corporation și alții/Comisia (239/82 și 275/82, EU:C:1984:68, punctul 21). El evidențiază faptul că facturile conforme cu angajamentul îndeplineau același scop ca înregistrările importurilor, și anume să le facă pe acestea ușor de urmărit.

- 124 Comisia și Consiliul subliniază că argumentația reclamantei urmărește, în realitate, să permită unei întreprinderi să profite, în lipsa unor norme precise în această privință, de o situație în care, deși a adoptat angajamente acceptate de Comisie, le poate totuși încălca, în principiu în condiții de impunitate totală în ceea ce privește situațiile deja încheiate.
- 125 Reclamanta pretinde că retragerea acceptării unui angajament constituie, în sine, o sancțiune suficientă, întrucât ulterior devine mult mai dificil pentru operator să își vândă mărfurile în mod rentabil pe piața Uniunii.
- 126 Consiliul și Comisia susțin că, contrar celor afirmate de reclamantă, articolul 14 alineatul (1) din regulamentul antidumping de bază, precum și articolul 24 alineatul (1) din regulamentul antisubvenții de bază pot fi interpretate în sensul că lasă instituțiilor Uniunii sarcina de a impune cerințe de conformitate pentru angajamente și de a stabili proceduri în această privință. Aceste instituții subliniază că articolele amintite, intitulate „Dispoziții generale”, prevăd că taxele antidumping sau taxele compensatorii, provizorii sau definitive, se impun prin regulament și sunt percepute de statele membre în conformitate cu forma, cu rata de schimb și cu celelalte elemente stabilite de regulamentul care le impune.
- 127 Consiliul și Comisia subliniază în special că dispozițiile citate la punctul 126 de mai sus fac referire la „celelalte elemente”, care ar cuprinde posibilitatea de a monitoriza respectarea unui angajament prin intermediul unor facturi conforme. În consecință, ar fi posibil să se deducă competența instituțiilor Uniunii de a declara drept nevalabile facturile conforme cu angajamentul și de a dispune autorităților vamale să perceapă taxele „la importurile în discuție”. Astfel, trebuie să se evalueze dacă aceste dispoziții constituiau un temei juridic suficient, care să permită adoptarea articolului 2 din regulamentul atacat.
- 128 Cu privire la acest aspect, cu titlu introductiv, trebuie arătat că Curtea a constatat deja, la punctul 58 din Hotărârea din 15 martie 2018, *Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187)*, la care Comisia a făcut trimitere în ședință, că din modul de redactare a articolului 14 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 1225/2009 rezulta că legiuitorul Uniunii nu a intenționat să determine în mod limitativ elementele referitoare la perceperea taxelor antidumping care pot fi stabilite de Comisie.
- 129 Hotărârea din 15 martie 2018, *Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187)*, privea un regulament al Comisiei al cărui articol 1 prevedea somații care urmăreau să mențină colectarea taxelor antidumping impuse printr-un regulament definitiv și printr-un regulament de prelungire, obligând autoritățile vamale naționale să aștepte ca Comisia să fi determinat nivelurile la care ar fi trebuit stabilite aceste taxe, în executarea unei hotărâri a Curții prin care sunt anulate taxele stabilite inițial. Astfel, somația consta în esență în faptul că autoritățile vamale naționale trebuiau să aștepte să afle care erau taxele datorate efectiv, înainte de a se pronunța cu privire la cererile de rambursare prezentate de operatorii care au achitat taxele menționate. Prin urmare, situația în discuție în cauza citată privea stabilirea cuantumului taxelor plătite inițial de părți care trebuia să fie rambursat părților menționate de autoritățile vamale.
- 130 Or, spre deosebire de situația în discuție în Hotărârea din 15 martie 2018, *Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187)*, problema ridicată în speță – și anume impunerea în timp a taxelor antidumping și antisubvenții care ar fi fost datorate în lipsa unui angajament încălcat sau retras între timp – este acoperită de dispozițiile exprese ale articolului 8 alineatul (10) și ale articolului 10 alineatul (5) din regulamentul antidumping de bază, precum și de cele ale articolului 13 alineatul (10) și ale articolului 16 alineatul (5) din regulamentul antisubvenții de bază. Astfel, în raport cu aceste dispoziții explicite trebuie să se aprecieze dacă acțiunea întreprinsă de Comisie în speță intra sub incidența unui temei juridic prevăzut de legiuitor sau se îndepărta de acesta, în contextul specific al consecințelor care pot fi deduse dintr-o retragere a acceptării unui angajament.

- 131 În această privință, trebuie amintit că dintr-o jurisprudență constantă a Curții reiese că la interpretarea unei dispoziții a dreptului Uniunii trebuie să se țină seama nu numai de termenii acesteia și de obiectivele pe care le urmărește, ci și de contextul său, precum și de ansamblul dispozițiilor dreptului Uniunii (Hotărârea din 8 iulie 2019, Comisia/Belgia [articolul 260 alineatul (3) TFUE – Rețele de mare viteză], C-543/17, EU:C:2019:573, punctul 49 și jurisprudența citată). În plus, atunci când se pune problema de a se stabili dacă o dispoziție se aplică retroactiv, trebuie să rezulte în mod clar din aceasta că trebuie să îi fie atribuit un asemenea efect (a se vedea prin analogie Hotărârea din 24 septembrie 2002, Falck și Acciaierie di Bolzano/Comisia, C-74/00 P și C-75/00 P, EU:C:2002:524, punctul 119).
- 132 Intenția legiuitorului de a reglementa în mod explicit, în regulamentele de bază, consecințele încălcării sau ale retragerii unor angajamente prin limitarea modalităților în care puteau fi impuse retroactiv taxele datorate în lipsa unor angajamente reiese din mai multe considerente ale regulamentelor menționate.
- 133 Astfel, considerentul (14) al regulamentului antidumping de bază precizează următoarele:
- „Este necesar să se stabilească procedurile care să permită acceptarea angajamentelor care pun capăt dumpingului și prejudiciului în loc să fie impuse taxe provizorii sau definitive. Este, de asemenea, oportun să se precizeze consecințele unei încălcări sau ale unei retrageri a angajamentelor și să se prevadă că pot fi impuse taxe provizorii în caz de prezumție de încălcare sau atunci când este necesară o examinare suplimentară pentru a aduce completări constatărilor. În cazul acceptării angajamentelor, este necesar să se vegheze ca angajamentele propuse și aplicarea lor să nu ducă la un comportament anticoncurențial.”
- 134 Considerentul (12) al regulamentului antisubvenții de bază are un conținut corespunzător.
- 135 În plus, considerentul (17) al regulamentului antidumping de bază precizează următoarele:
- „Este necesar să se prevadă perceperea retroactivă a taxelor provizorii, în cazul în care se consideră necesar, și să se definească circumstanțele care pot duce la aplicarea retroactivă a taxelor pentru a evita ca măsurile definitive care urmează să se aplice să nu mai aibă substanță. Este, de asemenea, necesar să se prevadă că taxele pot fi aplicate retroactiv în caz de încălcare sau de retragere a angajamentelor.”
- 136 Considerentul (16) al regulamentului antisubvenții de bază este identic.
- 137 Având în vedere economia și finalitățile regulamentelor de bază astfel amintite, din care reiese, pe de o parte, intenția legiuitorului de a legifera în ceea ce privește procedurile care pot fi utilizate pentru a se acționa în conformitate cu o retragere a acceptării a unui angajament de către Comisie și, pe de altă parte, dispozițiile menționate la punctele 69 și 70 de mai sus, prin care această intenție a legiuitorului s-a realizat, este necesar să se înlăture interpretarea propusă de Comisie și de Consiliu prin care se urmărește să se deducă, din referirea – la articolul 14 alineatul (1) din regulamentul antidumping de bază, precum și la articolul 24 alineatul (1) din regulamentul antisubvenții de bază – la „celelalte elemente” ale percepției taxelor, puterea instituțiilor Uniunii responsabile cu executarea regulamentelor de bază de a impune, în cadrul acestei competențe de executare, plata de către întreprinderile în cauză a tuturor taxelor datorate în temeiul tranzacțiilor acoperite de facturile conforme cu angajamentul care au fost declarate drept nevalabile între timp.
- 138 Această concluzie este valabilă și pentru argumentația Comisiei și a Consiliului potrivit căreia ar fi posibil să se deducă o asemenea putere din dispozițiile articolului 8 alineatul (9) din regulamentul antidumping de bază și din cele ale articolului 13 alineatul (9) din regulamentul antisubvenții de bază, potrivit cărora taxele se aplică automat ca urmare a retragerii acceptării angajamentelor. Astfel, trebuie

să se constate că o asemenea aplicare automată este prevăzută în limitele expres stabilite la articolul 8 alineatul (10) și la articolul 10 alineatul (5) din regulamentul antidumping de bază, precum și la articolul 13 alineatul (10) și la articolul 16 alineatul (5) din regulamentul antisubvenții de bază.

139 Niciunul dintre celelalte argumente formulate de Comisie și de Consiliu nu este de natură să infirme concluzia care precedă.

140 În primul rând, în ceea ce privește afirmațiile Consiliului, amintite la punctele 122 și 123 de mai sus, în esență, pe de o parte, acestea constau în faptul că nu pot fi impuse taxe provizorii ca urmare a unor suspiciuni de încălcare a unor angajamente în temeiul articolului 8 alineatul (10) din regulamentul antidumping de bază și al articolului 13 alineatul (10) din regulamentul antisubvenții de bază, din moment ce a fost deja decisă anterior impunerea unor taxe definitive. Pe de altă parte, Consiliul susține de asemenea că recurgerea la facturile conforme cu angajamentul poate fi asimilată unei înregistrări a importurilor în sensul articolului 14 alineatul (5) din regulamentul antidumping de bază. Ar rezulta că dispozițiile menționate mai sus fie nu s-ar aplica situației de fapt din prezenta cauză, fie ar valida practica facturilor conforme cu angajamentul.

141 În această privință, în ceea ce privește, mai întâi, prima afirmație, referitoare la imposibilitatea aplicării taxelor provizorii în prezenta cauză, ca urmare a impunerii anterioare a unor taxe definitive, este necesar să se arate că aceasta, presupunând că este întemeiată, nu este de natură să repună în discuție concluzia potrivit căreia regulamentele de bază prevăd ipoteze precis delimitate în care taxele datorate în cazul încălcării unor angajamente pot fi impuse retroactiv. De altfel, așa cum arată în mod întemeiat reclamanta, articolul 8 alineatul (10) din regulamentul antidumping de bază și articolul 13 alineatul (10) din regulamentul antisubvenții de bază vizează două situații diferite. Or, numai a doua situație presupune că „examinarea care a avut ca rezultat acest angajament nu a fost încheiată” și, prin urmare, că nu au fost instituite taxe definitive.

142 În ceea ce privește, în continuare, pretinsa asimilare a facturilor conforme cu angajamentul cu o înregistrare a importurilor în sensul articolului 14 alineatul (5) din regulamentul antidumping de bază, este suficient să se constate că aceste dispoziții limitează recurgerea la măsurile de înregistrare obligatorie a importurilor la o perioadă de nouă luni. Prin urmare, chiar presupunând că o înregistrare în sensul articolului 14 alineatul (5) din regulamentul antidumping de bază poate fi asimilată întocmirii unei facturi conforme cu angajamentul, sfera temporală a declarării drept nevalabile a facturilor conforme cu angajamentul, care are loc potrivit dispozițiilor atacate, depășește limitele impuse de regulamentul antidumping de bază.

143 În plus, în ceea ce privește trimiterea făcută de Consiliu la Hotărârea din 21 februarie 1984, Allied Corporation și alții/Comisia (239/82 și 275/82, EU:C:1984:68, punctul 21), trebuie să se constate că aceasta nu are nicio incidență asupra existenței unei posibilități a Comisiei de a lua măsuri cu efect retroactiv cu ocazia retragerii acceptării unui angajament și în special de a dispune autorităților vamale naționale să perceapă taxe antidumping și compensatorii definitive, astfel cum sunt datorate inițial. Astfel, hotărârea menționată privește o cauză în care, ca urmare a denunțării unui angajament, Comisia trebuia să aplice, în cel mai scurt timp, măsuri „provizorii”, dacă aprecia că o asemenea acțiune este impusă de interesele Uniunii. În asemenea împrejurări s-a precizat că Comisia trebuia să utilizeze „informațiile disponibile”. La punctul 21 din hotărârea menționată s-a arătat în special că, întrucât însăși subscrierea unui angajament permite să se presupună existența efectivă a unui dumping, nu se poate cere Comisiei deschiderea unei noi anchete la momentul la care un asemenea angajament este reziliat.

144 În al doilea rând, se impune respingerea trimiterilor făcute de Consiliu la considerentele (18) și (19) ale Regulamentului nr. 461/2004, întrucât nu sunt decisive pentru prezentul litigiu (a se vedea punctul 104 de mai sus). Astfel, considerentele citate de Consiliu nu privesc problema aplicării retroactive a drepturilor care ar fi fost datorate în lipsa angajamentului care a fost retras sau încălcat între timp.

- 145 În al treilea rând, în ceea ce privește trimiterile efectuate de Comisie la anumite împrejurări sau la alte hotărâri din domeniul taxelor vamale, referitoare la facturi nesemnate prezentate de importator pentru vămuire sau chiar la situații în care un control *a posteriori* demonstra că un tarif preferențial fusese acordat în mod eronat (a se vedea punctul 109 de mai sus), trebuie să se constate că finalitățile și economia inerente regulamentelor de bază, astfel cum au fost amintite mai sus, se opun unui raționament prin analogie cu punerea în aplicare a legislației vamale.
- 146 În al patrulea rând, la punctul 49 și următoarele din memoriul său în apărare, pentru a susține că, în speță, norma de drept era deosebit de clară, Comisia arată că Decizia 2013/423 conținea printre altele, în considerentele (14) și (15), dispoziții care avertizau asupra consecințelor încălcării angajamentelor. Comisia și Consiliul fac de asemenea referire la mai multe cazuri anterioare din care ar reieși că obligația de a prezenta facturi conforme cu angajamentul și posibilitatea declarării lor drept nevalabile nu erau noi și că acțiunea Comisiei în speță nu constituia nici o modificare a unei „practici” instituționale anterioare.
- 147 Or, vechimea practicii revendicate de Comisie și de Consiliu, precum și împrejurarea că reclamanta ar fi avut cunoștința de aceasta nu au nicio incidență asupra constatării că această practică este lipsită de temei juridic.
- 148 Pe de altă parte, întrucât soluționarea prezentului litigiu nu este întemeiată nici pe susținerile reclamantei privind existența unei pretinse practici anterioare care constă în scutirea de taxe antidumping sau compensatorii a importurilor realizate înainte de retragerea acceptării unui angajament, nu este necesară pronunțarea asupra cauzei de inadmisibilitate invocate de Comisie în această privință (a se vedea punctul 84 de mai sus). În orice caz, această cauză de inadmisibilitate trebuie respinsă pentru motivul că problema administrării probei unui fapt invocat în susținerea unei cereri nu ține de admisibilitatea acestei cereri, ci de temeinicia sa (a se vedea prin analogie Ordonanța din 27 aprilie 2017, CJ/ECDC, T-696/16 REV și T-697/16 REV, nepublicată, EU:T:2017:318, punctul 39). În plus, trebuie precizat că din modul de redactare a articolului 76 litera (f) din Regulamentul de procedură și, mai precis, din utilizarea expresiei „dacă este necesar” rezultă că cererea introductivă nu trebuie să conțină în mod obligatoriu propuneri de probe. Singura sancțiune în materie de propuneri de probe este cea a unei respingeri pentru tardivitate atunci când acestea sunt prezentate, pentru prima dată și fără justificare, în stadiul replicii sau al duplicii sau, cu titlu excepțional, înainte de închiderea fazei orale a procedurii sau înainte de decizia Tribunalului de a se pronunța fără parcurgerea fazei orale a procedurii [articolul 85 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de procedură] (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 februarie 2005, Chiquita Brands și alții/Comisia, T-19/01, EU:T:2005:31, punctul 71).
- 149 În al cincilea rând, Comisia susține că urmărea să consolideze eficacitatea angajamentelor, să completeze competența autorităților vamale naționale și să acționeze astfel încât reclamanta să nu poată evita controalele ulterioare ale autorităților vamale menționate, deși se dovedise că aceasta vindea produse acoperite de angajament prin intermediul unor importatori afiliați din Uniune care nu erau părți la angajament, cu alte cuvinte printr-un canal de vânzare neautorizat prin acord.
- 150 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, la punctele 31-37 din replică, reclamanta a reacționat la afirmațiile Comisiei privind repartizarea competențelor între autoritățile naționale vamale și instituțiile Uniunii în prezentul context (a se vedea punctul 72 de mai sus). Comisia a pretins, în duplică, că argumentele invocate în replică erau noi și, prin urmare, inadmisibile. În ședință, aceasta a menționat însă ipoteza potrivit căreia reclamanta s-ar fi limitat, în realitate, să ofere elemente factuale. Întrucât reclamanta a precizat, în această privință, că nu avusese intenția de a invoca un motiv nou întemeiat pe Codul vamal al Uniunii, este necesar să se considere că cauza de inadmisibilitate invocată de Comisie a rămas fără obiect.

- 151 În ceea ce privește temeinicia afirmației Comisiei, trebuie să se constate că, după cum afirmă reclamanta, retragerea acceptării angajamentelor are deja, ca atare, consecințe negative asupra operatorului care le-a asumat, constituind o sancțiune semnificativă (a se vedea punctul 125 de mai sus). În plus, nu poate fi vorba, după cum susțin Comisia și Consiliul, despre o situație asemănătoare unei impunități a operatorului care și-ar fi încălcat angajamentele sau chiar despre o situație care i-ar permite acestuia să profite în mod liber de o asemenea acțiune. Astfel, trebuie subliniat că nu se interzic toate acțiunile de percepere a taxelor antidumping sau antisubvenții, ci instituțiile Uniunii trebuie să țină seama de limitele procedurale, astfel cum acestea sunt prevăzute, în acest sens, de regulamentul antidumping de bază și de regulamentul antisubvenții de bază.
- 152 Având în vedere tot ceea ce precedă, trebuie să se constate că regulamentele de bază nu pot constitui temeuri juridice suficiente pentru adoptarea dispozițiilor atacate.

Cu privire la excepția de nelegalitate

- 153 Trebuie să se examineze de asemenea dacă, în pofida lipsei unor temeuri juridice suficiente în regulamentele de bază, articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013 ar putea fundamenta juridic dispozițiile atacate.
- 154 În această privință, reclamanta își întemeiază de asemenea acțiunea pe o excepție de nelegalitate a articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și a articolului 2 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013, bazată pe o pretinsă încălcare a articolului 8 și a articolului 10 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1225/2009, precum și a articolului 13 și a articolului 16 alineatul (5) din Regulamentul nr. 597/2009, în forma aplicabilă la data adoptării Regulamentelor de punere în aplicare nr. 1238/2013 și nr. 1239/2013.
- 155 Articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013 conțin o formulare care autorizează Comisia să identifice tranzacțiile pentru care „se instituie o datorie vamală în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație”, atunci când Comisia își retrage acceptarea angajamentului, în conformitate cu articolul 8 alineatul (9) din Regulamentul nr. 1225/2009 sau cu articolul 13 alineatul (9) din Regulamentul nr. 597/2009, prin adoptarea unui regulament sau a unei decizii care se referă la tranzacții specifice și care declară neconforme facturile corespunzătoare.
- 156 Reclamanta susține în esență că Consiliul, acționând ca autoritate de executare, iar nu ca legiuitor, nu putea să delege Comisiei competența de a declara drept nevalabile facturile conforme cu angajamentul ca urmare a simplei retrageri a acceptării unui angajament, nici să dispună autorităților vamale să perceapă taxele aferente mărfurilor puse deja în liberă circulație pe teritoriul vamal al Uniunii. Astfel, aceste afirmații trebuie să fie interpretate în sensul că vizează în special dispozițiile articolului 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și ale articolului 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013.
- 157 Pentru motive similare celor deja expuse la punctele 128-140 de mai sus, referitoare la economia generală a regulamentului antidumping de bază și a regulamentului antisubvenții de bază, se impune admiterea excepției de nelegalitate a reclamantei, referitoare la articolul 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013. Astfel, pe de o parte, aceste dispoziții nu se încadrează în ipotezele prevăzute la articolul 8 și la articolul 10 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1225/2009 și la articolul 13 și la articolul 16 alineatul (5) din Regulamentul nr. 597/2009, în forma aplicabilă la data adoptării Regulamentelor de punere în aplicare nr. 1238/2013 și nr. 1239/2013, și nu sunt conforme cu acestea. Pe de altă parte, din economia generală a Regulamentelor nr. 1225/2009 și nr. 597/2009 nu reiese nici că Consiliul putea, printr-un regulament de punere în aplicare, să abiliteze

Comisia să prevadă, fără a restrânge această procedură în timp, că, în cazul în care își retrage acceptarea unui angajament și declară drept nevalabile facturile corespunzătoare, „[trebuie să] se instituie o datorie vamală în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație”.

- 158 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că articolul 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1238/2013 și articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1239/2013 nu sunt aplicabile în speță.

Cu privire la anexa C.3 la replică

- 159 În aceste împrejurări, nu este necesară pronunțarea asupra admisibilității anexei C.3 la replică. Astfel, indiferent dacă documentul în discuție, intitulat „Monitoring of Undertaking – Finding following the verification visit”, al cărui antet face trimitere la Direcția Generală Comerț a Comisiei, se putea afla în posesia avocatului reclamantei și putea fi utilizat în speță, trebuie să se concluzioneze că nu este vorba, cel mult, decât despre un exemplu de abordare administrativă pe care Comisia a adoptat-o într-un caz concret, cu privire la care nu s-a dovedit, pe de altă parte, că prezenta aceleași împrejurări ca în speță. Rezultă în esență că, după ce a constatat o încălcare a unui anumit angajament, Comisia a considerat totuși că nu era necesară adoptarea vreunei acțiuni. Or, în speță, soluționarea litigiului nu se întemeiază pe compararea diferitor abordări pe care Comisia a putut să le adopte în practica sa anterioară, în contextul încălcărilor angajamentelor de către operatorii în cauză.

Concluzie

- 160 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se admită motivul unic al reclamantei și să se dispună, în consecință, anularea dispozițiilor atacate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 161 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În temeiul articolului 138 alineatul (1) din același regulament, instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.
- 162 Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă, conform concluziilor acesteia din urmă. Consiliul suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

- 1) Anulează articolul 2 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/2146 al Comisiei din 7 decembrie 2016 de retragere a acceptării angajamentului pentru doi producători-exportatori în temeiul Deciziei de punere în aplicare 2013/707/UE de confirmare a acceptării unui angajament oferit în legătură cu procedurile antidumping și antisubvenție privind importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule) originare sau expediate din Republica Populară Chineză pentru perioada de aplicare a măsurilor definitive, în măsura în care privește societatea Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd.**

- 2) **Obligă Comisia Europeană să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Jiangsu Seraphim Solar System.**
- 3) **Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Kanninen

Szwarcz

Iliopoulos

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 8 iulie 2020.

Semnături